

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **B. K.**, zastoupený Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2015, č. j. OAM-494/ZA-ZA05-P06-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2017, č. j. 4 Az 31/2015 – 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL.M. **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu k Městskému soudu v Praze. Přednesl v ní dvě principiální žalobní námítky, jednak že žalovaný nesprávně vyhodnotil situaci panující na Ukrajině a nedostatečně posoudil hrozbu vojenské služby žalobce v případě návratu do země původu, a to v situaci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Žalobce v této souvislosti poukázal na výhradu svědomí ohledně případné služby ve vojsku (přitom ovšem tuto výhradu nevyjádřil v předchozím správním řízení o udělení mezinárodní ochrany). Dále žalobce namítal, že případné vycestování zpět na Ukrajinu zasáhne do jeho soukromého života, neboť má v České republice družku a dva syny, se kterými žije ve společné domácnosti.

[3] Městský soud žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci včetně informací o zemi původu žalobce, kam by se musel eventuálně přesídlit. Situace v Ivanofrankivské oblasti na Ukrajině, odkud žalobce pochází, je dostatečně vzdálená od částí, kde dochází k ozbrojeným konfliktům. Nic mu tedy nebrání, aby se do této části Ukrajiny přesídlil sám, případně i společně s družkou a syny. K odmítnutí branné povinnosti žalobcem městský soud uvedl, že hlavním důvodem, kterým žalobce svůj postoj ve správním řízení zdůvodnil, je touha zůstat s rodinou v České republice, což však není relevantním důvodem

pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Naopak argument ohledně výhrady svědomí žalobce předložil až v řízení před soudem a městský soud jej nepovažoval za věrohodný.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností. Žalovaný a krajský soud dle něj nedostatečně zjistili skutkový stav ve vztahu k existenci individuálních důvodů na straně stěžovatele pro udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel tvrdí, že byl povolán k vojenským operacím na Ukrajině, se kterými nesouhlasí. Současně dodal, že se obává, aby touto válkou v případě přesídlení zpět na Ukrajinu netrpěly jeho děti. Tímto dostal povinnosti tvrdit s dostatečnou určitostí důvody svědčící pro udělení mezinárodní ochrany, obzvláště pokud je cizinec, a nemůže proto mít detailní znalost relevantních právních předpisů. Jinými slovy stěžovatel popírá, že by výhradu svědomí pro službu ve vojsku uplatnil až před soudem. Naopak je z jeho tvrzení ve správním řízení zřejmé, že s válečnými operacemi na Ukrajině nesouhlasí a zároveň se obává, aby válkou netrpěly jeho děti. Dovozuje proto, že tuto námitku uplatnil již v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Městský soud podle stěžovatele pochybil, pokud nezohlednil, že i odmítnutí plnění vojenské služby z důvodu výhrady svědomí může být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

[5] Nakonec stěžovatel namítal, že městský soud i žalovaný nesprávně posoudili povahu konfliktu na Ukrajině. Přestože se konflikt odehrává především na východě země, má dopady na civilní obyvatelstvo na celém území. Stěžovateli tak z důvodu neplnění povolávacího rozkazu hrozí ze strany státu či jím podporovaných jednotek bezpečnostní riziko.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout pro nedůvodnost. Trvá na správnosti a zákonnosti vydaného rozhodnutí a má za to, že soud dostatečně ozřejmil důvody svého rozhodnutí ve vztahu k žalobním námitkám.

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, proto se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[8] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu (v resp. městského) shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatel výslovně tvrdí existenci důvodu přijatelnosti kasační stížnosti, uvedeného v předchozím odstavci pod bodem (4), tedy existenci zásadního pochybení, které může mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Tento důvod konkrétně vidí v tom, že městský soud se odmítl zabývat jeho žalobními námitkami pro důvod, který neobstojí. Neupřesnil však, jaké konkrétní žalobní námitky má na mysli. Dále pak uvedl, že nesouhlasí se stanoviskem městského soudu, že zastavení řízení o správním vyhoštění stěžovatele v zásadě vyřešilo možný negativní dopad do hmotně právního postavení stěžovatele; nerealizovatelnost správního vyhoštění totiž ještě neznamená legalizaci pobytového statusu v České republice.

pokračování

[10] Z výše citovaného rozhodnutí dále vyplývá, že o zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský (resp. městský) soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu b) krajský (resp. městský) soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakákoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

[11] Nejvyšší správní soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve výše uvedeném smyslu nezjistil, a nenalezl ani jiný důvod přijatelnosti. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[12] Co se týče tvrzené přijatelnosti kasační stížnosti, stěžovatel vytýká městskému soudu, že se odmítl zabývat jeho žalobními námitkami pro důvod, který neobstojí. Nejvyšší správní soud je však přesvědčen, že se městský soud náležitě vypořádal se všemi žalobními námitkami. Konkrétně posuzoval bezpečnostní situaci na Ukrajině, odmítání výkonu vojenské služby stěžovatelem z důvodu výhrady svědomí i možný zásah do jeho rodinného života v případě neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany.

[13] Částečně lze však přisvědčit námitce stěžovatele, že městský soud přecenil rozhodnutí o zastavení řízení o jeho správním vyhoštění, pokud uvedl, že toto představuje „velmi důležitý aspekt“, který způsobuje, že zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele nehrozí. Městský soud totiž konstatoval, že vyhoštění stěžovatele bylo zastaveno, a proto může se svou rodinou v České republice dále pobývat. V této souvislosti je třeba dát za pravdu stěžovateli, že skutečnost, že o správním vyhoštění stěžovatele zatím nebylo pravomocně rozhodnuto, ještě neznamena, že by mohl v České republice legálně zůstat.

[14] Nejvyšší správní soud však v této úvaze nespatřuje zásadní pochybení soudu (v podrobnostech viz odstavec 10 tohoto usnesení). Stěžovatel totiž pomíjí, že toto nebyl jediný důvod pro zamítavé rozhodnutí a že městský soud uvedl další důvody, proč podle něj rozhodnutí žalovaného nezasáhne do jeho soukromého a rodinného života. Naopak - městský soud se touto otázkou detailně zabýval, přičemž vycházel z ustálené judikatury v této věci (viz str. 8 - 10 napadeného rozsudku). Konkrétně posoudil, zdali jsou v případě stěžovatele dány výjimečné okolnosti, z nichž vyplývá, že samotným odepřením mezinárodní ochrany stěžovateli by mohlo být zasaženo do jeho práva na ochranu soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011 - 55, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65). Městský soud správně připomněl, že článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva naopak vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (viz např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Bensaid proti Spojenému království*). Takové okolnosti městský soud v případě stěžovatele oprávněně neshledal.

[15] Nejvyšší správní soud je proto přesvědčen, že toto představuje pouze dílčí pochybení městského soudu, které nezpůsobuje nezákonnost rozsudku (k této otázce viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51). Závěr městského soudu

ohledně neexistence zásahu do rodinného života stěžovatele se totiž primárně opírá o nesplnění podmínky pro použití tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy (viz 14 odstavec tohoto usnesení). Poukaz na okolnost, že řízení o správním vyhoštění bylo zastaveno, nemá pro účely posouzení důvodnosti žalobních námitek relevanci a Nejvyšší správní soud v tomto ohledu koriguje odůvodnění napadeného rozsudku.

[16] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že žádná z forem mezinárodní ochrany nebyla udělena ani družce stěžovatele ani jejich společným dětem (pozn. všichni též ukrajinské státní příslušnosti). Neudělením mezinárodní ochrany stěžovateli k nepřijatelnému zásahu do jeho rodinného života nedojde, protože (pokud nezíská jiný titul pro pobyt v České republice) bude eventuálně nucen přesídlit se i s celou rodinou.

[17] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení městského soudu, ať už v podobě nerespektování soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[19] Stěžovateli byl v řízení před městským soudem jako zástupce ustanoven Mgr. et Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, který stěžovatele zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) citované vyhlášky náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3100 Kč, a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč a částka 714 Kč představující 21 % DPH, jíž je advokát plátcem. Celková výše odměny ustanoveného zástupce proto činí 4114 Kč, částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. září 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu